

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΓΧΕΙΡΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἑλλάδι ἀρ. 10 — ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γρ. γρ. 12.
Ἡ συνδρομὴ εἶναι προκλήρωσις ἑτησίως ἢ καθ' ἰσομήνην
εἰς δύο ἴσας δόσεις.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΥΠΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἐν εὐρ. Βουλῆς, 28, ὑπὸ τὸ Συναγωγὴν τῆς Νέας Ἀγορᾶς.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λσπ. 20.

ΕΝ ἈΘΗΝΑΙΣ. — 13 Μαΐου 1884.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΕΛΤΙΟΥ: Ἐπιθεώρησις. — Ἔργα καὶ ἡμέραι. — Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά. — Ἡ Μονὴ τῆς Καισαριανῆς καὶ ἡ Κυλλοῦ πύρα των ἀρχαίων ὑπὸ Γ. Ααρπάκη. — Ἡμερολόγιον. — Ἐβδομάς. — Ἀπνευστίαι ἀνευ ἰρωτήσεων. — Αἰνίγματα. — Ἐρωτήσεις μυθολογικαὶ καὶ ἱστορικαί.

ΦΥΛΛΟΥ: Ὁ Γκιώνης καὶ ὁ Κοδικός ὑπὸ Κ. Ἱεροκλέους. — Φιλῆλλης. — Οἱ Ἐλευθερισταὶ ὑπὸ Α. Π. Κουρτίδου. — Νεοελληνικά ὑπὸ Σ. Δε Βιάζη. — Ἡ Μαυροβουνιώτισσα (μυθιστόρημα). — Ἐθνογραφικά. — Οἱ ἄνθρωποι τῆς λίμνης τοῦ Μεσολογγίου, ὑπὸ Κ. Παλαμά.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ μόνη πηγὴ ἀφ' ἧς οἱ ἐν Ἑλλάδι ἠδυναμέθα ν' ἀντλήσωμεν πληροφορίας τινας περὶ τοῦ πατριαρχικοῦ ζητήματος — αἱ ἐφημερίδες τῆς Κωνσταντινουπόλεως — ἐστειρεύσαν ἀπὸ τινων ἤδη ἐβδομαδῶν διαταγῇ τοῦ γραφείου τοῦ Τύπου. Ὁ πρῶν πατριάρχης ἰσχυράζει ἐν τῷ ἐρημητηρίῳ αὐτοῦ ἐν Βαφειχωρίῳ, ἀλλ' ἡ ἔκλειψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου δὲν ἐπέφερα παντάπασι καὶ τὴν ἔκλειψιν τῆς συζητήσεως περὶ τῶν πράξεων δι' ὧν ἐσημειώθη ἡ ὑστάτη περιόδος τῆς πατριαρχείας Ἰωακείμ. τοῦ Γ'. Ἀπαθείς χρονογράφοι, μακρὰν τῆς κοχλαζούσης θέσεως ἧτις συνετάραξαν ἀτυχῶς τὴν ὁμογενῆ τοῦ Βυζαντίου κοινότητα καὶ τὸν ὁμογενῆ τύπον, δὲν αἰδούμεθα νὰ ἡμολογήσωμεν ὅτι οὐδὲν σαφές καὶ συγκεκριμένον εἶναι δυνατόν νὰ συναγάγη ὁ ψυχρὸς ἐξέτασις τῶν ἐκκλησιαστικῶν τοῦ Βυζαντίου πραγμάτων, προκαταλαμβάνομενος δυσσεβῶς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς πρώτης ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀλληλογραφίας ἢ τοῦ πρώτου ἀρθροῦ βυζαντινῆς ἐφημερίδος, ὅπως κλονισθῇ μετὰ μικρὸν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἑτέρας ἀλληλογραφίας ἢ ἑτέρου ἀρθροῦ ἀνασκευάζοντος τοῦ πρώτου τὰ ἐπιχειρήματα. Ἐν μέσῳ τῆς δευτέρας ταύτης ταραχῆς καὶ τῆς συγχύσεως σαλευσθῆναι ἀνερεμάτιστον τὸ πλήρωμα τῆς χριστιανικῆς ἀνὰ τὴν Τουρλίαν ἐκκλησίας ἀγωνιζόμενον ν' ἀνεύρη τὴν ἀλήθειαν καὶ πάντοτε ἀποτυγχάνον, καθύπερθε τῆς ἀληθείας ἢ ἐγκαίρως εὑρεσις δὲν εἶναι τὸ εὐχερέστερον τῶν ζητημάτων ἀτινά ταρασσούσι τὴν συνείδησιν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀκολουσοὶ περὶ μυστικῶν συνεντεύσεων ἐπιφανεστάτων κληρικῶν μετὰ τοῦ Μ. Βεζύρου, καταγγέλλουσι τὴν ὑπαρξίν πρακτικῶν καὶ τὴν διαμοιβὴν ἐπιστολῶν γραφειῶν κατὰ προφανῆ ὑπέρβα-

σιν ἐντολῆς ἀποκειμένης ἑτέρῳ, φέγουσι μετὰ σκληρᾶς δριμύτητος τὴν πορείαν ἐξόχου τῆς Ἐκκλησίας προσώπου, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ βαίνουσιν ἑτεροὶ δι' ἀνθέων τὴν κεφαλὴν ἀποχωρησαντος ποιμενάρχου καὶ θρηνοῦσι τὴν ὄρφανειάν τῆς Ἐκκλησίας, ἐγκαλλώπισμα, ἐλπίδα καὶ ἀγκυραν τῆς ὁποίας κηρύττουσιν ἐκείνον καθ' οὗ μετὰ πρωτοφανοῦς βιαιοπαθείας καταφέρονται ἄλλοι. Πού εὐρηται ἡ ἀλήθεια; Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ εἰσὶν Ἕλληνες. Τῆς αὐτῆς πατρίδος τέκνα εἶναι οἱ διώκται καὶ οἱ διωκόμενοι, τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας, τοὺς αὐτοὺς πόθους ἔχουσι, τοὺς αὐτοὺς ἔχθρους, τὰ αὐτὰ συμφέροντα. Ἡ πεποιθήσις ἐλάσθη τῶν μεριδῶν ὅτι ἐν ἐκείνῃ εὐρηται τὸ ὀρθόν, ὄξυνει τὴν γλώσσαν τοῦ φανατισμοῦ καὶ ἀπολύει αὐτὴν πηγιαίαν ἐξω τῶν ὁδόντων. Σεβαστὴ εἶναι ἡ πεποιθήσις, ἀλλὰ βεβαίως ἐνιαίαν τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος πεποιθήσιν δὲν δύνανται οὔτε οἱ μὲν οὔτε οἱ δὲ νὰ ἰσχυρισθῶσιν ὅτι ἐμόρφωσαν διὰ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἐναργείας τῶν ἐπιχειρημάτων τῶν. Καὶ ἐνώπιον τοῦ θλιβεροῦ διχασμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου οἰκογενείας, διχασμοῦ φρικτοῦ ἐν μέσῳ τόσων ἄλλων συμφορῶν, μετ' ὀδύνης ἐρωτῶμεν ἡμᾶς αὐτοὺς πότε τέλος πάντων θὰ σιγήσωσιν αἱ παράτονοι φωναὶ, καὶ πότε ἡ εἰρήνη θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ γαλήνη εἰς τὴν ταραχθεῖσαν συνείδησιν τῶν δούλων τέκνων τῆς καὶ τῶν ἐλευθερῶν.

Ἡ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀφίξις τοῦ διαδόχου τοῦ αὐστριακοῦ θρόνου μετὰ τῆς συμβίου αὐτοῦ, ἡ διατριβὴ του εἰς Κωνσταντινούπολιν, αἱ πρὸς αὐτὸν ἐπιδαφιλευθεῖσαι ἔκτακτοι τιμαί, ἡ ἀναχώρησις του, καὶ αἱ πιθαναὶ ἐκ τῆς ἐπισκέψεως συνέπειαι πρόκεινται ἐπιζητήματα χρονογραφικῆς μελέτης. Ἡ ἀνατολικὴ μεγαλοπρέπεια ἐξεδηλώθη δαφιλῶς καθ' ὅλην τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν αὐτοκρατορικῶν περιποτήσεων πρὸς τὸν νεκρὸν ἡγεμονίδην. Πασῶν ἐν τούτοις τῶν δωρεῶν δι' ὧν ὁ Σουλτάνος ἐβουλεύθη νὰ ἐκπλήξῃ τὸν διάδοχον τῆς Αὐστρίας ἢ βαρυτάτη καὶ σημαντικωτάτη εἶναι ἀναντιρρήτως ἢ κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ ἀμοιβαίου ἀποχαιρετισμοῦ δαθείσα, ὡς ἐβρυλήθη, ὑπόσχεσις, περὶ τῆς ἐπικειμένης συνενοσῆς τῶν αὐστριακῶν καὶ τουρκικῶν σιδηροδρομῶν εἰς δεδομένον σημεῖον, οὕτω εὐνοῦν τῆ αὐστριακῆ κυβερνήσει ὥστε ἡ ἀγρυπνὸς καὶ ἀκαταπόνητος αὐστριακὴ διπλωματία ἐμεινεν ἐκπλητος. Ἐἰς τὴν πολιτικὴν δη-

μοσιογραφίαν ἀφίσταται ἡ περαιτέρω μελέτη καὶ ἔρευνα περὶ τῆς ἀνυπολογίστου σημασίας τῆς μεγάλης ταύτης πρὸς τὴν Αὐστρίαν παροχῆς, ἐν ἀλήθειᾳ ἐγένετο. Αἱ ἀπόψεις τοιαύτης σιδηροδρομικῆς ἐνώσεως εἶναι πλείστα, ἀφ' οὗτινος δηλοτε δὲ σημείου καὶ ἐν μελετηθῶσιν ἐνδιαφέρουσι καίριως τὴν Ἑλλάδα. Ἡ φύσις τοῦ περιοδικοῦ δὲν ἐπιτρέπει τὰς εὐρείας ἐρευνας, δὲν παρακωλύει ὅμως καὶ τὴν ἀναγραφήν τῶν σπουδαιωτάτων τῆς ἡμέρας γεγονότων, ἀναντιρρήτως δὲ τοῦτο εἶναι σοβαρότατον. Μνημονεύομεν, τοῦ θανάτου τοῦ Μιδατ, τοῦ μόνου συγχρόνου ὁθωμανοῦ πολιτικοῦ, ὅστις κατῴρθησε νὰ ἐκλύσῃ πρὸς αὐτὸν ἄλλοτε τὰ ἠνωμένα βλέμματα τῆς Εὐρώπης ὀλοκλήρου. Τὸ ἔργον του εἶχεν ἀποθάνει πολλὴ ἢ τελευταίη ὁ σκαπανεὺς του. Ταυτοχρόνως σχεδὸν μετὰ τοῦ θανάτου τοῦ πρώτου συνταγματικῶ ὁθωμανοῦ, ἠγγέλθη ὁ διορισμὸς τοῦ βουλγαροῦ Κρίστοβιτς εἰς τὴν πολυσήμενον θέσιν τοῦ διοικητοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμανίας. Οἱ εἰδότες, βεβαιούσιν ὅτι ὁ διορισμὸς οὗτος εἶναι περιφανῆς νίκη τῆς ἐπιδιωκούσης τὰς ἐνωτικὰς τῶν σλάβων τάσεις δυνάμεως, συντρίβει δὲ καὶ τὸν ἐσχάτον δεσμὸν τὸν συνδέοντα χαλαρῶς τὴν προνομιούχον ἐπαρχίαν πρὸς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει κυβερνήσιν.

Ἡ γαλλοσινηκὴ ἐρις τείνεται ἢ μάλλον κατέληξεν εἰς εὐχάριστον λύσιν. Ὁ ἐν Παρισίοις σίνιος πρεσβευτὴς μαρκήσιος Τσέγκ, καθ' οὗ μετ' ἀσυνήθους πικρίας καὶ βίας ἐπέτεθη ὁ γαλλικὸς δημοκρατικὸς τύπος ἀποδίδων εἰς τὰ σφάλματα αὐτοῦ, καὶ τὴν δολιότητα τὴν ἐκτραχύνουσιν τῶν σχέσεων ἀμφοτέρων τῶν χωρῶν, ἀνεκλήθη ἐπὶ σῆμως ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τοῦ Οὐρανοῦ κράτους. Γαλλοσινηκὴ συνθήκη ὑπεγράφη ἐν Σαγκαί, καὶ προκαταρκτικαὶ διαπραγματεύσεις συνθήκης ἐμπορικῆς μεταξύ Κίνας καὶ Γαλλίας ἀρχοῦνται ὅσον οὕτω. Οὕτω λήγει ὀριστικῶς ὑπόθεσις ἀπασχολήσασα καὶ ἐνίστα ταραξάσα μεγάλως τὴν δημοκρατίαν καὶ τὸν γαλλικὸν λαόν. Εἰς ἐπικειμένην καὶ ἀμεσον λύσιν δὲν φαίνονται ἐν τούτοις ἐγγίζοντα τὰ ἀγγλοσινηκὰ πράγματα. Ἡ Γαλλία ὄρθ' μετὰ τιμὸς δυσπιστίας πρὸς τὴν ἐπιδιωκόμενην ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας συγκρότησιν διασκέψεως ἀπέστολῆν ἐχούσης νὰ καθορίσῃ ἀσφαλέστερον τὰ οἰκονομικά τῆς Αἰγύπτου. Ἡ θέσις τοῦ Γόρδωνος δὲν εἶναι ἀνθροπότερα τῆς θέσεως τοῦ Γλαδατωνός. Ἐὰν ὁ εἰς κινδυνεύει ἐκ τῶν ἀτάκτων ὁρῶν τοῦ Μαχδά ὁ ἕτερος κιν-

δυνάμει εκ της προίους δυσχερείας του αγγλικού λαού και του κοινοβουλίου, η εσχάτη δια ψηφοφορίας έκφρασις του όποιου διέσσεβη βάρυτον την πολιτικήν θέσιν του Βασιλεύοντος. Ο αγγλικός λαός υπολαμβάνει τον Γλαδστονα ως μεριμνήσαντα λίαν χαλαρως περί της τύχης του Γόρδανου, καί τούτο υπ' αυτόν στρατόν, αν δε μη επέλθη ταχώς άπρόσποδον τι εκ εκείνων άτινα έγκρόπτε σνήτως εν ώρα κρίσεως η πολιτική πάσης κυβερνήσεως της χαριστέτης ανασσε, η κυβέροντες των φιλελευθέρων χωρούσα από άποτυχίας εις άποτυχίαν θα παραστή προφανώς εις την άναπόδραστον ανάγκην η άπευθυνη προς τό έθνος, η να καταθέση την άρχήν, παρέχουσα ούτως άμφοβολον διάζωδον της ύφισταμένης κρίσεως εν Άγγλία, καθ' όσον από του θανάτου του περιφανούς Βήκονσφιλδ η άντιπολίτευσις απέμεινε άέφθαλμος αν μη πολυκεφαλος, ο δε καταρτισμός προσφόρου συντηρητικής κυβερνήσεως κρίνεται ήδη ζήτημα δυσχερέστατον, ίσως δε και η μεταρτυχημένη αυτή δυσχερεία παρατείνει εις την κυβερνητικήν ζώνη του ζυλοσχίστου φιλοσόφου (ποία αντίθεσις) του Χάβερδην.

Αι εις τον κυβερνήτην και τό πλήρωμα του Ναυάρχου Μιαούλη επιδοσιμωμένα τιμα και ενδείξεις αγάπης των εν Τρυφία όμοφυλων και όμοθησκων, καιτοι εύλόγως προσδοκώμεναι, συγκινούσιν ουδεν ήττον και διαθρύπτουσι την έθνικήν του ελληνός φιλοτιμίαν. Ηοκωσεν η εμφάνισις πολεμικού της πατρίδος σκάφους, σκεπηόμενυ υπό της ένδοξου σημαίας η τις έκυριάρχησεν του Αιγαίου υπό τον περικλητή φερώνυμον του έλλ. εύδρόμου, όπως προκαλέση κύμα αγάλινωτον πατριωτισμού των Έλλήνων, και την ακίνδυνον ζηλοτοπιάν των φαναρών και κρυφίω της πατρίδος έχθρών. Η μεγάλη του ελληνισμού δύναμις όρμηθείσα εκ της άσημάντου άφορμής απλού πλοός έλλην. πλοίου κατέδηλώθη εμφαντικώς καθ' άπασαν την ελληνικήν παραλίαν της Μικράς Ασίας και τας ήσους ένθα τό παν άποπνέει τό γλυκύ της πατρίδος άρωμα. Στόλοι σιδηρότεκτοι και βαρείς θα διήρχοντο άπαρατήρητοι εκεί ένθα η λέμβος του Μιαούλη διεγειρεί μέχρις ανίας ευγενέστατον ένθουσιασμόν. Και τό αίσθημα τούτο τό τοσοούτο βαθύ, τοσοούτο άγνόν και θεϊκόν, εισαγγεϊται ήμιν τό πολύτιμον του ήθικου πλούτου, όστις άνεμετάλλευτος κείται έσπαρμένος, αναμένων τόν κάλλιέρητην, όπως λειάνη τον δρόμον εις τον συλλέκτην.

Σ. Π.
ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ
Ταβουλάρης και Μαρτζώκης. — Ο Βουτουνατος διαγωνισμός έκλογωσθε. — Καί πάλη φιλολογιστάτος. — Αί νει φολακαί. — Διοκτορία προς ένδειξιν ουκωμίας άγάπης.
Ως γνωστόν ο έκτακτος πανηγυρισμός της έφετεινής 25 Μαρτίου μεταξύ των

άλλων άνδειξες και ποιητήν τον γνωστόν Διονύσιον Ταβουλάρη άπαγγεϊλάντα εν Πειραιεϊ την «λύραν η δευτερον αναστασθη, δι' ης προτίθετο, ως ειπε, να χαλαρή τον κόμον αν ειχε την λύραν του Όρφως, ην ευτυχώς δεν ειχε.

Τη λύρα σου ήθελε ήδη να ένθουσίαση! που είναι τη, Όρφη μου, τον κόμον να χαλασω!
Εις τό ποίημα λοιπόν εκείνο, όπερ λυπούμεθα ότι έλλειψε χάρου άδυνατούμεν να παραθέσωμεν, άπήντησεν εσχάτως ο Ζακύνθιος ποιητής Μαρτζώκης δια ποιήματος καταχωρισθέντος εν τη Κυψέλη. Εξ αυτού μαθητόμεν ότι η φωνή του Νέγρονος.
«με στα Νικολοβάρβαρου τους ένθουσιας τραγόνια» ότι πάς ευρισκόμενος εν Αθήναις ευρίσκει στα ζένα, διότι άποτεινόμενος προς τον κ. Ταβουλάρη λέγει:
Κακόρις, «ς τό πιστεύομε» είναι πικρά τα ζένα. «Όλα είναι ίκτι, αλθήνια λές, ψυχρά, σκοτεινά σάμνια. Ναί ό κρη έχεις... Νοιώθουμε τι είναι ζηνητέια, Τι θεί να ή, άρ' τη Ζάκυνθο να ναι κανείς μακρά» προς τούτοις μαθητόμεν τ' άκατανόητα, ότι εν Ζακύνθω.
Ακόμα τρώνε τον τζοχό, τη σταφιδοϋλ' άκμα. Σκορπούνε, την πρωτόλοση, για τση κορεσός, «ς εδ' [στρώμα κ.τ.λ.]

Επί τέλος ο κ. Μαρτζώκης άφου λέγει ιδιαίτερα τινά τον προσκαλεϊ να επανέλθη τώρα, κρη-ό τράγο: την αλη: παρατοπαί: «την πιάτσα, Ποσ τό διοχερι έπρόβαλε, χ' έμύρισε η μπουγάτα.
Ο εν Όδυσσώ κ. Βρυτανίαν έλαβε κατ' αυτάς τό παρασχημον του Αγ. Βλαδιμήρου 6 τάξεως διότι δια τό ποιητικόν διαγωνισμόν του συνετέλεσε τοσοούτο εις την ανάπτυξιν της Σλαβικής φιλολογίας. Η έγκαθιδρυσις του σλαβικού τούτου ποιητικού διαγωνισμού είναι σκληρά εκδικησις του έκδιωχθέντος ποιητικού διαγωνισμού μας, όστις — με όλας τας άτελείας του — παρήγαγε καρπούς και έγένετο άφορμή αναγεννήσεως όλοκληρου ποιητικής προόδου, άτινα μόνον οι άσπονδοι έχθροι της αληθείας δύνανται ν' άμφισβητήσωσι.

Κατ' αυτάς διακωδωνίζονται παλιν μεγαλοδωρία φιλογενηστάτου άνδρός προς κατασκευήν μικρών δημοτικών έργων, ο δε έπος και ευκλής Αήμος Αθηναίων, ο άλλως τε και άρκετά πλούσιος, καταδέχεται να ευεργετηται ως γρεια τις πρώην παραμύθια ζητούσα έξοικονόμησι όπως μεταβή εις την πατρίδα της!

Προκειμένου να κτισθώσι φυλακαί κολόν θα είναι ν' άντιγραφη ευρωπαϊκόν τι έφηρμοσμένον σχέδιον, διότι αν προς έπιθάρρηννη της έρχωριον βιομηχανίας γινη πρωτότυπον τι — μετα η άνευ διαγωνισμού — θα προστεθι εις τας δημόσιας μας κτίρια και έτερον οικοδόμημα τερατάδες, ως οι άνθρωποι ούς είναι προωρισμένον να περικλειση.

Βεβαίως ουδεις μυθιστοριογράφος — μικρός η μεγάλος — θέλων να περιγράψη εκδήλων ενωτικών αισθημάτων θα έφαυ-

τάσθη ποτε ό,τι ο ύποδηματοποιός Ν. Μπούσουλας εξετέλεσεν έπιθωμούν δηλαδή ούτος να επιδείξη τας προς την ιδίαν σύζυγον τρυφερά αισθηματά. του άνέπηξε δις τό έγγχειρίδιον εν τω ιδίω σώματι κάτωθεν του θώρακος επενεγκών ούτως έαυτώ δύο διασχυρισθη ότι δεν είμεθα εις όλα πρωτότυποι;!

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Εκ των μέχρι τούδε γενομένων άνασκαφών εν τη μεγάλη παρρω, ήτις άνωρύχθη εν μέσφ του άρχαίου νεκροταφείου της Βύρσης και του στρατιωτικού όπλοστάσιου εν Τύνιδι, εύρέθησαν πολλά σπουδαία αρχαιολογικά άντικείμενα. Προς τας άλλους μία νεοφινικική έπιγραφή, μία προσοπισ έξ όπτ' ης, άνάγλυφον τι έλεφάντινον της Φοινικίας. Ηρας της Ταριε υπό των Καρχηδονίων λεγομένης και συλλογή τις λύχνων χριστιανικής έποχής.

Ο κ. Βαλεντίνος Rose καταγίνεται εις την έκδοσιν άποσπασμάτων τινών του Αριστοτέλους, άπερ άποδίδονται μεν τφ σταγειρίτη φιλοσόφω άλλα δεν εύρίσκονται εν τη βερολιναίφ έκδόσει των άπάντων του Αριστοτέλους.

Εις την βιβλιοθήκην της βουλής άπέστειλεν έξ Ίέννης μεν ο εν τφ εκει πανεπιστημίφ έπίσημος καθήγητής της φυσιολογίας κ. W. Prayer' όλόκληρον την σειράν των πολυτίμων και επιστημονικωτάτων αυτού συγγραμμάτων τριακόντα όκτώ εν όλω, εκ Μασσαλίας δε ο όμογενής κ. Δημήτριος Βασιλείου δεκαενέα χάρτας γεωγραφικούς του κατά τον 13' αιώνα άκμάσαντος διασημού κοσμογράφου της ενετικής Πολιτείας Π. Κορονέλλη.

Εξεδόθη και ιδιαίτερός η εν τφ I—IB' φυλλαδίφ του «Πλάτωνος» δημοσιευθεσα περισπούδατος διατριβή του φιλολόγου κ. Γεώρ. Γ. Παναγιωτοπούλου περί του όρισμού της θέσεως των πόλεων «Βούρας, Έλικης, Κερυνείας, Λεοντίου, Τρυών και Έρινεού» της Αχαΐας.

Εξεδόθη κατ' αυτάς τό πρώτον μέρος (βιβλίον Α' και Β') της ελληνικής παραφράσεως των εισηγήσεων του Θεοφίλου, (Θεοφίλου αντικλήνωρος 'Ινστιτούτα) μετά κριτικόν σημειώσεων και έπιστολήν του νομοδιδασκάλου Ζαχαρίου Λίγγενβαλ. Της ώραιας ταύτης και άναγκαιοτάτης δια πάντα νομικόν επιστήμονα έκδόσεως αντίτυπα πωλούνται εν Αθήναις παρά μόνφ τφ βιβλιοπωλείφ Κερόλου Βλάνπεργ.

Εξεδόθησαν τας δύο πρώτα τεύχη των φιλολογικών παρεργων του Κωνσταντίνου Πάπ τιμώμενα έκαστον δραχμή. Ο Πάπ άνήκεν εις την χορείαν

των ευαριθμων εκεινων λογίων, ότινες δια της «Ευτέρπης» τοσοούτο συνετέλεσαν εις την εξημέρωσιν των ήθων των νέων Έλλήνων, εις την εισαγωγήν της ευρωπαϊκής καλλιπαιδείας και εις την διδασχην των επιστημονικών και καλλιτεχνικών έλληθειών δι' ύφους απλού και χαριέντος. Βραδυτέρων θα εκτιμηθώσιν οι άοιδιμοι έκρίνοι άνδρες, τους όποιους ήδη καλύπτει η γη της Έλλάδος, ην τοσον ήγάπησαν, ύπερ της τοσοούτον έμύχθησαν και άπέθανόν δυστυχέι!

Ο διευθυντής της Εφημερίδος κ. Δημήτριος Α. Κορομηλάς δημοσίευσε νέαν αυτού κωμωδίαν τον «Θάνατον του Περικλέους». Εαν ήψη τις βλέμμα εις τον κατάλογον των έργων του θα ιδη ότι ο κ. Κορομηλάς επλούτησε την νεωτέραν ήμων φιλολογίαν δια 12 Κωμωδιών, 3 δραμάτων, 7 μίμων 1 γλώσσας, 1 σκόμματος και 1 Λέσχης, ως τας ονομάζει. Περί του κ. Κορομηλά ως ποιητού θέλω μεν γράψαι άλλοτε.

Ο διάσημος εν Βελγίφ καθήγητής Burgraeve λαβών την περι χολέρας μελέτην του Έλλήνου εν Κάιφω Ιατρού κ. Οικονομοπούλου άπήνυσε προς αυτόν έπιστολήν λίαν ευμένη, δι' ης ζητεί παρ' αυτού την άδειαν να περιλάβη την μελέτην ταύτην εν τη προσεχώς γενησομένη ανατυπώσει του περί 'Ινδικής χολέρας συγγράμματος του.

Υπό του γηραιού καθηγητού κ. Χαβερίου Λάνδερφ εξεδόθη φυλλαδίον περιγράφον τας εν Μεθάνω θειούχα ύδατα και οδηγούν περί της χρήσεως αυτών. Ο κ. Λάνδερφ άφου περιγράφει την χερσονησον των Μεθάνων υπό γεωλογικήν και γεωγραφικήν έποψιν έξεταζει κατόπιν τας θειοπηγάς, τας ένεργείας της θειούχου ύλως, τον τρόπον του γεμίματος και της μετακομιδής του ύδατος τούτου και της θειούχου ύλως και τέλος τας ένεργείας των άερολουτρών.

Η ΜΟΝΗ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ
και η Κυλλου πηρα των αρχαίων.

Εις τους πρόποδας του Υμηττού, εν μέσφ έρημικής και συνδένδρον κλεισφωρείας, ύψοϋται τό αρχαίον χριστιανικόν άναχωρητήριον, η μονή της Καισαριανής. Ο Νεός της Ιεράς ταύτης Μονής, τιμάται επ' όνόματι της Θεοτόκου (21 Νοεμβρίου) κατ' επικρατήσαν όμως έθος δημοτελής τελεται εν Καισαριανή πανήγυρις τη Πέμπτη της Αναλήψεως, ήτοι τη έρχομένη Πέμπτη της 17 Μαΐου.
Χάριν δε των ευχαριστως περί την έπιτόπιον ιστορίαν ασχολούμενων, σημειούμεν τας εξής περί της Ιστορίας, της αρχιτεκτονικής και των γραφών της Ιεράς ταύτης Μονής.
Ιστορία. Το κάλαι επί της θέσεως ταύτης ύπήρχε ναός της Αφροδίτης και

παρ' αυτόν η περίφημος πηγή η Κυλλου πηρα, η κατ' άλλους Κυλλουπηρα, η Καλλιου πηρα ονομαζομένη. Η πηγή αυτή, άφισρωμένη τη θεφ των έρωτων, κοινώς έπιστεύετο ότι έποιει ευτέκνους και υσιζώνους τας εν αυτή λουομένας άθίδας, η τας όπωσδηποτε εξ' αυτής πινούσας, έντεϋθεν κατ' Σουΐδαν προήλθε και η παροιμία «Κυλλου πηρα» επί των των φούσιν βιαζομένων εξ έπιτεγγήσεως. Η πηγή αυτή της Κυλλου πηρας θεωρείτο και ως πηγή του Ηριδανού ποταμού, ούτινος τας ύδατα έχοντο εις τον Ιλισόν και την μεν εύτεκνον ταύτην πηγήν εξώρμησεν ο Όβιδιος εν τη έρωτική αυτού τέχνη (Ars amatoria) Ιεράν πηγήν καλών ταύτην.

«Est prope purpureos colles florentis Hymetti fons sacer et viridi caespite mollis humus».

τον δε Ηριδανόν ποταμόν αναφέρει ο Καλλιμάχος εν τφ συγγράμματι αυτού περί συναγωγής ποταμών. Η πηγή αυτή κατ' την μυθολογίαν έγένετο η μάρτυς τραγικού θανάτου, διότι παρ' αυτήν ο Κέφαλος ο υίός του Διονύσου εκ παρηνωήσεως έρόνευσε την προσφιλή αυτού σύζυγον Πράκριν, την Έρχεως θυγατέρα.

Κατ' την γνώμην του μακαρίτου Δ. Πανατζη και τινών ζένων η Κυλλου πηρα είναι η νυν Καλοπούλα ή Γαλοπούλα καλουμένη, κατ' α δε την από 1 Αιγούστου 1839 έπιστολήν του κ. Ross προς τον κ. Βούρον, αυτή είναι η όπισω της Μονής γνωστή βρύσις, εφ' ης ο μαρμαρένος κριός ήμεϊς όμως επί λόγων σπουδαιών στηριζόμενοι, φρονούμεν ότι ουδέτερα τούτων έστιν η Κυλλου πηρα των αρχαίων και ότι αυτή είναι η περι τα 4-5 λεπτά προς νότον της μονής εντός έρημοκκλησιου ύπαρχουσα πηγή η γνωστή υπό τό όνομα άγίασμα, τούτο δε λέγομεν ποσόν, διότι τό λεγόμενον άγίασμα και τανών εξ' αρχαίας παραδόσεως θεωρείται πηγή Ιερά μάλιστα υπό των γυναικών, δια τους αυτούς περίπου λόγους των αρχαίων, εφ' ου μόνον εκ ταύτης ύδρεύονται, αλλά και οικίαι εκ του ύδατος τούτου άποκομιζούσι, δεύτερον η άκριθις του άγιάσματος εξετάσις δεικνύει ότι είναι έργον αρχαίας τέχνης μετα μεγίστης καλονικότητος λαξευθεν εις τους βράχους του δρους και τρίτον, διότι ουτέ η Καλοπούλα ουτε η βρύσις είναι πηγή, περι ης ένταύθα πρόκειται, άλλ' η μεν Καλοπούλα είναι νεώτατον σύγχρονον καινόν ύδραγωγέιον, η δε βρύσις ώσάυτως έργον νεωτάτης τέχνης. Η πηγή αυτή του άγιάσματος 1 1/2 περίπου μέτρον βαθους και 1 πλάτους λοσεύει ύπογειώς και πιθανώς ένοϋται μ' έτερον λαξευτόν ύδραγωγέιον κείμενον άμέσως όπισθεν της έρημοκκλησίας, όπθεν βρει σιγαλόκαι διασπές ύδαρ' τινές γέροντες ποιμένες με έβεβαίουν ότι τό άγίασμα τούτο ουδεμίαν έχει συγκοινωνίαν προς την έξω πηγήν και ότι τό ύδαρ' αναβρύει άφ' έαυτού κάτωθεν. Πάντοτε τη έορτή της αναλήψεως επί της πηγής ταύτης ψάλλονται άγιασμοί, πιστεύουσιν δε πάντες ότι μόνον κατ' την ήμέραν ταύτην έκχυλίζουσι τας ύδατα της

Ιεράς ταύτης πηγής. Πέρι της έκχυλίσσεως ταύτης αναφέρει ο Chandler (σελ. 206) με την διαφοράν ότι αναφέρει τό γεγονός ως τελοούμενον κατ' την ήμέραν της Πεντηκοστής τη καταβάσει περισσεύας εξ ουρανου. Οτι επί της θέσεως ταύτης τό κάλαι ύπήρχε ναός έθνικός περί τούτου ουδεμία ύπαρξη άμφισβησία, διότι εις πολλά μέρη της μονής εισιν έντετειχισμένα λειψάνα προχριστιανικής τέχνης, ούτως ο πρώτος της μονής είναι εστρωμένος δια πλίνθων αρχαίας τέχνης, τας 4 δε δακρυόκρانا ιωνικού ρυθμού, κίονας και έτερα μαρμαρα εν τφ ναφ και περί τον ναόν, προδίδουσαν ότι έτερον άλλοτε προχριστιανικών ναόν προύπηρέτησαν. Περί τας 8-10 λεπτά προς Δ. της μονής επί της κορυφής λόφου τινος κενται δύο εκκλησίαι οι Ταξιαρχαί χρήσιμος ως κομητήριο της μονής, και ήρειωμένη εκκλησία του αγίου Μάρκου περί ης τούτο μόνον γνωρίζομεν ότι ην λατινική εκκλησία! Έντός δε του ναού των Ταξιαρχών και περί τον ναόν, ύπαρχουσι πλείστα λειψάνα έχρισταυρού αρχαίας τέχνης, ούτα τρία κιονόκρανα ιωνικού ρυθμού τας μεν δύο υπό την άγιαν τραπεζαν, τό δε εν υπό την εικόνα του Αγίου Ιωάννου, προς τούτους έντός της αυτής εκκλησίας ύπαρχουσι γεστα λαμπράς τέχνης και όγκωδες τι μαρμαρον άπερ, ως οι επί αυτού πόρμου μαρτυροϋσιν, άλλοτε έχρησήμενος ως βάσις άγάλματος. Κατ' τό έθος δε όπερ ως επί τό πολύ επεκράτει παρ' τοις αρχαίοις χριστιανούς, όπως τους εις την έξουσίαν αυτών περιερχομένους έθνικούς ναούς έγκαινιάζουσι εις τό όνομα σχετικής χριστιανικής έορτής, ως επί παραδειγματι τους ναούς της Αθηνάς, Ηρας, Αφροδίτης, Αρτέμιδος μετέβαλλον εις ναούς της Θεοτόκου, τό Πομπήτιον εις ναόν της Αγίας Παρασκευής, τό Θεσιον εις ναόν του Αγίου Γεωργίου, τους ναούς του Ποσειδώνος εις ναούς του Αγίου Νικολάου, τας Ασκληπείας εις ναούς των Αγίων Αναργύρων κτλ. ούτως ήτα έπόμενον ότι εκεί ένθα έλατρεύετο η τρυφερά και προσφιλης των έρωτων θεά Αφροδίτη, φθοδαμλήν υπό των Χριστιανών σεμνός ναός εις τιμήν της άειπαρθένου κόρης Μαρίας.

Καθ' ην δ' έποχήν ο Ιουστινιανός (527 - 565) έκλεισε την φιλοσοφικήν σχολήν των Αθηνών, κατ' ταύτην την έποχήν φαίνεται ότι και ο ναός ούτος της Αφροδίτης περιήλθεν εις την έξουσίαν των Χριστιανών, ήτοι κατ' τον ζ-η αιώνα, ότε και τας πρώτα Ιχνη της έορτής

1. "An οι σταυροφόροι ψιδοόμησαν τον ναόν τούτον και προς τίνα σκοπόν, περί τούτου έντελώς άγνωστον: διό οι λατινοί μεν μετέβαλλον την Μονήν ταύτην εις δικήν Μοναστήριον, ως τό Δαφνί, γίνεται άλλον εκ πατριάρχικου συλλίλου έγγραφου, όπερ έδημοσιώσαμεν εν τφ Παρισιαφί (τόμ. 6). εν φ ηητάς γίνεται μιντα ότι την ελεύθερον και ασύδοτον παρά της τότε λατινικής αθευτείας εν δε και μόνον λατινικών λειψάνων έβρουν εν τη μονή έντεκνόν τινα δισκόν εις τό κέντρον του ύποιου κυκλικός τετρακίς αναγινώσκοντα τα γράμματα RATHNEWISBNI, εφ' ου ουδεμίαν ήδουήθησαν να εξαγάγοιεν έννοιαν ουδέ ιστορίαν συμπέρασμα. Το Β φέρει τον σλαβικόν έσπον.

των εισοδίων της Θεοτόκου αναφέρονται ἐν τῷ κύκλῳ τῆς χριστ. εορτολογίας καὶ ἦτις, ὡς ἐπίσημος ἐκκλησιαστικὴ εορτὴ, ἐωρτάσθη τὸ πρῶτον μὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 730 ὡς γενικὴ δ' εορτὴ τοῦ κράτους καθιερώθη τῷ 1143 ὑπὸ Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ.

Λέγομεν δ' ὅτι περὶ τὸν ζ' αἰῶνα αἰ-θωνά ὁ ναὸς οὗτος τῆς Ἀφροδίτης περιήλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν πᾶν Χριστιανῶν διότι ὁ Πτολεμαῖδος ἐπίσκοπος Συνέσιος (†430) ὁ καλεῖσθαι οὗτος πλατωνικῆς καὶ εὐαγγελικῆς φιλοσοφίας φίλος, ἀναφέρει μὲν σχολῶν τινα ἐν τῷ Ἑλληνισμῷ οὐκ ὑπάρχουσαν, ἧς φέγει μάλιστα τοὺς διδασκάλους, ὅτι περὶ τὴν μελλισουργίαν ἀκούσι μᾶλλον τοὺς ἑαυτῶν ὁμιλητάς, ἢ περὶ τὰ γράμματα, οὐδενίαν ὁμῶς ἀναφέρει χριστιανικὴν ἐκκλησίαν, ὅστις ὡς ἐκ τοῦ ἐπισκοπικοῦ αὐτοῦ αξιώματος, φρονούμεν ὅτι πάντως ἤθελεν ἀναφέρει περὶ ταύτης, ἂν τοιαύτη ἐκεῖ ὑπῆρχε, μάλιστα ἀφ' οὗ πολλῶν ἐτέρων ἐπουσιωδῶν πραγμάτων ἐν τῇ πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐπιστολῇ ποιη-ται μνησίαν.

Ἦσθεν ἡ Μονὴ Καισαριανῆς τὴν ἐπωνομίαν ταύτην ἔλαβεν, ἀνωθὸς ὁ Σουρμελής ἐν τῇ συνοπτικῇ καταστάσει τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, ἀναφέρει ὅτι ὠνομάσθη Καισαριανὴ ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου Καισαρίου, ὅστις προσέφερε τὰς κλειδάς τῆς πόλεως, Μωάμεθ τῷ Β' τῷ 1458, καὶ εἰς ὃν, διὰ τὴν πρὸς τὸν νέον κατακτητὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν αὐτοῦ, ἐδώρηθη ὡς τιμῶν ἡ Μονή, πρῶτον οὖσα ἡρειπώμενη.

Τὸ γεγονός τοῦτο ἀναφέρει καὶ οἱ περιηγηταὶ Spon καὶ Wheler. Ἄπασα ὁμῶς ἡ δικαιολογητικὴ αὕτη περὶ τοῦ ὀνόματος ἱστορία ἀποβαίνει ἀπλοῦν μυθολόγημα καὶ καταπίπτει, ἐπειδὴ πολὺ πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, πρὸ 5 περιῖπου αἰῶνων Μιχαὴλ ὁ Ἀχομινάτος, περὶ τὸ 1215 ἀπὸ τῆς νήσου Κῶ πρὸς τὸν Ἠγουμένον τῆς Μονῆς ταύτης γράφων, ὀνομάζει τὴν Μονὴν ὠσαύτως Καισαριανὴν οὕτω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἐπιγράφων «τῷ Καθηγουμένῳ τῆς σεβασμιᾶς Μονῆς τῆς Καισαριανῆς».

Ὁ κ. Κωνσταντινίδης ἐν τῇ περὶ τῶν Ἀθηνῶν ἱστορίᾳ αὐτοῦ, ἐν τινι ὑποσημειώσει, [σ. 490] ὀνομάζει αὐτὴν Κυριακὴν, πῶθεν ὁμῶς τὴν ἐπωνομίαν ταύτην εἰληφεν ἐντελῶς σιγῶν.

[Ἐστὶναι τὸ τέλος].

Γ. ΛΑΜΠΑΡΗΣ Δ. Φ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΜΑΙΟΥ 13. Κυριακὴ τοῦ κυφλοῦ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. — Οὕτω καλεῖται ἡ Κυριακὴ αὕτη, διότι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην γίνεται ἀνάγνωσις τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς [Ἰωάν. θ' 1—38] ἐν ἣ ἀναφέρεται ἡ ἴσσις τοῦ ἐκ γενετῆς τόφλου.

Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία Κυριακὴ τῆς εορτῆς τοῦ Πάσχα, τῇ τετάρτῃ ἀποδίδεται τὸ «Χριστὸς ἀνάστη» τῇ δὲ Πέμπτῃ εορτάζεται ἡ εἰς οὐρανὸς Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου, ἀκριβῶς 40 ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀναστάσεως συμπληρουμένων.

Ἡ δοτικὴ Ἐκκλησία τὴν ε'. ταύτην μετὰ τὸ

Πάσχα Κυριακὴν, ἐκ τοῦ πρὸ τῆς λειτουργίας [εἰς τὸ introitus] ψαλλομένην γραμμοῦ χωρίου Ἰωάν. ιστ' 23. καλεῖ ταύτην Dominica «Rogate et dabitur vobis» ἐν τῇ χριστιανικῇ ἀρχαιολογίᾳ τῆς δοτικῆς Ἐκκλησίας ἡ αὕτη Κυριακὴ καλεῖται καὶ Dominica «Vocem iucunditatis» διότι κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ὡς introitus ἐψάλλετο καὶ τὸ τοῦ [ἱε. μὴ] 20. «Vocem iucunditatis annunciate» [φωνὴν εὐφροσύνης ἀναγγέλλετε].

Γ. Α.

ΙΣΤΟΡΙΑ. — 13 Μαΐου 1821. Τὴν ἡμέραν ταύτην συνήφθη ἐν Βαλτατσείῳ μάχη μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τούρκων διαρκήσασα 23 ὥρας καθ' ἣν πανολεθρία σκεδὸν ἔπαθον οἱ Τούρκοι ἠττηθέντες. Μετὰ τὴν μάχην ταύτην ὁ Κολοκοτρώνης ἐδημηγόρησε καὶ παρήγγειλε νὰ νηστεύσων ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην, παρασκευῆν οὖσαν, δοξολογοῦντες καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν Θεόν.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Ὁ βασιλεὺς ἀναχωρεῖ προσεχῶς εἰς Ρωσίαν ὅπως παρευρεθῆ εἰς τοὺς γάμους τοῦ μεγάλου δουκὸς Σεργίου. — Ὁ κ. Τρικούπης καὶ ὁ κ. Δομπάρδος ἐξέδραμον διὰ τὸ σιδηροδρόμου μέχρις Ἐλευσίνος καὶ ἐκεῖθεν δι' ἀμαξῶν εἰς Μέγαρα καὶ ἐπεθεώρησαν τὰ ἐκτελούμενα σιδηροδρομικὰ ἔργα. — Πολλοὶ χωρικοὶ Ἕλληες ἐκ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Τραπεζούντος ἤλθον διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας νὰ παράσχω αὐτοῖς τὰ μέσα ἢ ἑλληνικὴ κυβέρνησις νὰ μεταναστεύσων εἰς Θεσσαλίαν. Ἡ πρεσβεῖα ἐτηγράφησεν ἀμείως περὶ τοῦτου πρὸς τὸ ὑπουργεῖον. — Διὰ τὸν κενὸν θρόνον τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κερκύρας ἐνεκρίθη διὰ Β. διατάγματος νὰ προερίσθῃ εἰς ἀρχιεπίσκοπον τῆς ἰσαρχίας ταύτης ὁ ἐν Ὁδησσῷ ἀρχιμανδρίτης κ. Εὐστάθιος Βουλιώμας. — Ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς κυβερνήσεως» ἐδημοσιεύθη Β. Διάταγμα, δι' οὗ ἐγκρίνεται ἡ εἰς πανπιστήμιον καὶ εἰδικὰς σχολὰς τῆς Ἑσπερίας ἀποστολὴ τριῶν ὁποτρόφων πρὸς σπουδὴν τῆς παιδαγωγικῆς. — Ἐπεγράφη σύμβασις περὶ ἀμοιβῆς τῶν σιδηροδρομῶν Πατρῶν καὶ Λαυρίου ὑπηρεσίας. — Εἰς τὸν ἐν Κερκύρᾳ φιλόκαλον ἐργοστασιάρχην κ. Γερ. Ἀσπιώτην ἀνετίθη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἡ κατασκευὴ μόνον τῶν Ἐνετικῶν λεγομένων παίγινο-χάρτων πρὸς 25 λ. τὴν δεσμίδα. — Διὰ τὰ ἐγκαινία τοῦ σιδηροδρόμου Ἀριστοῦς ἰδανυθίσαν 160 (!) χιλ. δραμῶν. — Ἡ μέχρις Ἐλευσίνος γραμμὴ τοῦ σιδηροδρόμου Πατρῶν θίλει παραδοθῆ εἰς χρῆσιν τοῦ καινοῦ ἀπὸ τῆς 20ῆς ἐνεστῶτος, ἡ δὲ μέχρις Μεγάρων κατὰ τὰ τέλη Ἰουλίου. Τὰ ἐπίσημα ἐγκαινία τοῦ σιδηροδρόμου θὰ γίνωνται ἐν τῇ γραμμῇ συνετελεσθῆ μέχρι Κορίνθου, ἣτοι κατὰ τὸ προσεχὲς ἔαρ. — Ἐνεκρίθη διὰ τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Σπάρτης καὶ Μονεμβασίας ὁ ἀρχιμανδρίτης κ. Ἰωάσαφ Σιάκος.

ἐπράνη ὁ ἥλιος ἔχων τὰ φυτὰ μετὰ τοῦ ὅπου τοῦ πτηνοῦ εἰς ὅσπου λέντος ὅπερ εὐρην ἐκείνου.

Τὸ φυτὸν καὶ πάλιν ἠξήθη καὶ ἐξῆλθε τοῦ ὅπου τοῦ λέντος καὶ ἔνωθεν καὶ κάτωθεν. Τότε ἡ Διδύμοσις εὐρὴν ὁμοῦν ἔνωσ' ἰσοδρότερον ἐκείνου ὅπου τοῦ λέντος, ἔχων ἐν ἀεθ' τοῦτο μετὰ τοῦ ὅπου τοῦ πτηνοῦ καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ φυτοῦ.

Οὕτως ἔθεσεν εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον. Ἄλλ' ὅταν ἠθέλησε νὰ φύτευθῃ τὸ φυτὸν παρετήρησεν ὅτι ἀβίβαι του τὸσον εἶχον περιπλεχθῆ περὶ τὸ ὅπου τοῦ πτηνοῦ, τοῦ λέντος καὶ τοῦ ὄνου ὅστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξαχθῆ τὸ φυτὸν χωρὶς νὰ καταστραφῶσιν αὐταί, τὸ εὐτέως λοιπὸν μετ' αὐτῶν.

Τὸ φυτὸν ἠξήθη ταχέως. Παρήγαγε δὲ θαυμασίας βότρας τὰς ἐθλίψε καὶ ἔκαμε τὸν πρῶτον οἶνον ὃν ἔδωκεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ πίωσιν.

Ἀλλὰ τότε ὁ Διδύμοσις παρετήρησε τὸ ἐξῆς περιεργόν:

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι εἶπουν ὀλίγον ἐτραγῶδον ὡς πτηνὰ.

Ὅταν ἐπικον περισσότερον ἐγίνοντο ἰσχυροὶ ὡς λέντες.

Ὅταν δ' ἐπικον παρὰ πολὺ, ἔκπτον τὰς κεφαλὰς των καὶ ἐγίνοντο ὄμοιοι μὲ ὄνους.

Ἀ δὲ σ τ η ρ ω. Ὁ Σωκράτης ἦτο λίαν ἐπισκήης πρὸς τοὺς ἐγκληματοῦτας: Οὐδεὶς ἐκὼν ἀμαρτάνει, εἴλεγε, καὶ ὁ ἀμαρτάνων οὐ τιμωρίας καὶ κολάσεως δεῖται ἀλλὰ διδασκαλίας ὅπως μάθῃ τί ἐστὶν ἀγαθὸν καὶ κακόν.

Ἀ σ η ρ γ ω. Αἰσθητός τις ἱατρὸς ἐλεγεν: Θλίβετε μὲ ἐξόπνησεν τὴν νύκτα δι' ἄνθρωπον ὅστις δὲν εἶχε δεῖπνῆσαι. Χιλιάκις ὁμῶς μὲ ἐξόπνησεν δι' ὄνου εἶχον δεῖπνῆσαι μὲ τὸ παραπάνω.

— Ἐχω μὲν φοβερὰ καταρροὴν τί νὰ πῶ ῥω γιαιτρί;

— Πάρε... μανδύλια

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

30.

Πάντοτε δίκόν σου εἶμαι, ἀλλὰ μὴ διαγραφῆ ἰνῶ εἶμαι κάτω - κάτω, μ' ἀνεβάξει εἰς τὴν κορυφή. Σ. Σ.

31.

(δημῶδες)

Φεῖδι βουράζει τὴν θάλασσαν κ' ἡ θάλασσα στρεφάει καὶ σὺ κεφάλι τοῦ φεῖδοῦ ὁ ἥλιος ἀνατίλλει. Ὅλγα Σ.

32.

Εἶμαι πάντα ἀνησθημένος καὶ μὲ δένδρα φορτωμένος βίβλι ἀντι τοῦ λάμου χιτ νύχης χιόνια καὶ βροχὴ. Ν. Ι. Κ.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

μυθολογικαὶ καὶ ἱστορικαὶ

- 16. Τίς τῶν Ἀρκάδων δὲν ἐφόρεσε τὸν σφύγγον τῆς καὶ πῶς ὀνομάζετο οὗτος;
- 17. Τίμων οἱ βασιλεῖς μετὰ θάνατον ἐβρίνοντο δημοσίᾳ ὅπως; ἂν ἐξῆσαν δικαίως, ἀξιοθῶσι τῆς βασιλικῆς τιμῆς;
- 18. Τίς βασιλεὺς ἐμαστέρωσε τὴν θάλασσαν καὶ διαίει;
- 19. Τίς πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐχειροτόνητος τὸν μητροπολίτην Μόσχας Ἰώβ πατριάρχην καὶ πότι;

ΛΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

- 27. Οὐρανός - οὐρα. 28. Πύρος - ἕρος. 29. Ἡμέρα.
- 11. Ὁ Βελισσάρηνος.
- 12. Ὁ Ἡρακλείδης Βεργίνης.
- 13. Θεοδόσιος ὁ Β'.
- 14. Ἰπὸ τοῦ Ὁμήρου οἰοῦ τοῦ Τούρχαν ἐμῆρου τῆς Θεσσαλίας.
- 15. Ἐν ἔτει 1812 ἐν Ἀθήναις.